întîi pentru că eu mă aflu de aceeași parte a ușii cu tine, și al doilea pentru că cei dinăuntru fac atîta larmă, încît nici nu te pot auzi.

Din casă se auzea, într-adevăr, un zgomot grozav, un plîns și un strănutat neîntrerupt; din cînd în cînd se mai auzea și o trosnitură teribilă, ca și cum cineva ar fi spart o farfurie sau un castron.

— Atunci, spune-mi, te rog, cum să intru?

— Ar avea rost să bați la ușă, vorbi lacheul, mai departe, fără să asculte ce spunea ea, dacă ușa s-ar afla între noi. Așa, de pildă, dacă ai fi înăuntru, ai bate și eu ți-aș putea deschide.

În timp ce vorbea, lacheul privea în sus și Alice găsi că asta nu era de loc politicos.

„Dar poate că e silit să privească astfel — își spuse în sinea ei — pentru că ochii îi sînt așezați chiar în creștetul capului. În tot cazul, însă, ar putea să răspundă la întrebări."

— Cum să fac să intru? întrebă ea din nou cu glas tare.

— Eu voi ședea aici — făcu lacheul — pînă mîine dimineață...

În clipa aceea, ușa casei se deschise și o farfurie mare zbură drept în capul lacheului; îi atinse vîrful nasului și se făcu țăndări de unul din copacii din spatele lui.

— ... sau poate pînă poimîine, urmă lacheul fără să schimbe tonul, ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic.

— Cum să fac să intru? întrebă din nou Alice, mai tare.

— *Trebuie* numaidecît să intri? o întrebă lacheul. La urma urmei, *asta* e prima întrebare.

Așa era, firește, numai că Alice nu găsi întrebarea pe placul ei.

— E îngrozitor — mormăi ea — cum discută făpturile astea fiecare lucru. Te înnebunesc, nu alta!

Lacheul găsi prilejul nimerit să repete ce spusese mai înainte, însă cu alte cuvinte și anume:

— Voi ședea aici, fără întrerupere, multe zile de-a rîndul.

— Și eu ce să fac? întrebă Alice.

— Te privește, răspunse lacheul, și începu să fluiere.

„Ei, n-are nici un rost să vorbesc cu el — își spuse Alice, pierzîndu-și răbdarea — e un tîmpit fără pereche!" Apoi deschise ușa și intră.

Ușa dădea într-o bucătărie mare, plină de fum. Ducesa ședea pe un scăunel cu trei picioare în mijlocul bucătăriei și ținea în brațe un prunc; bucătăreasa stătea aplecată peste plită și amesteca ceva într-un cazan mare, în care părea să fie ciorbă.

— Cu siguranță că a pus prea mult piper în ciorbă, își spuse Alice printre strănuturi.

Aerul era plin de piper. Chiar și ducesa strănuta cîteodată, iar pruncul ba urla, ba strănuta, fără o clipă de răgaz. Singurii care nu strănutau erau bucătăreasa și o pisică mare, care ședea la gura sobei și rînjea, cu gura pînă la urechi.

— Ați putea să-mi spuneți, vă rog — întrebă Alice sfioasă, căci nu prea știa dacă era politicos din partea ei să vorbească fără să fie întrebată — de ce rînjește pisica dumneavoastră?

— Pentru că e o pisică de Cheshire, răspunse ducesa. Porcule!

Acest din urmă cuvînt fu rostit cu atîta furie, încît Alice tresări speriată, dar peste o clipă își dădu seama că era adresat